

Arrest

nr. 292 346 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 29 maart 2018 bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Op 29 juli 2020 dient verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 september 2021 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad bevestigt die weigeringsbeslissing bij arrest nr. 268 863 van 23 februari 2022.

Verzoeker dient op 20 december 2021 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 mei 2023 wordt die verblijfsaanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Verzoeker wordt op 5 mei 2023 bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten <1>,

naam : S. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Bénin City

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/02/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene diende een aanvraag tot postnatale erkenning van een kind in bij de gemeente. Betrokkene heeft de DVZ echter niet op de hoogte gebracht van een mogelijke erkenning. Het is dus aannemelijk dat betrokkene geen in België of in de andere lidstaten verblijvende minderjarige kinderen heeft.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde bij DVZ geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Betrokkene diende bij de gemeente een aanvraag tot postnatale erkenning van een minderjarig kind in. We wijzen er echter op dat betrokkene niet samenwonend is met dit kind. Bijgevolg is het ook niet aannemelijk dat er een gezinsleven bestaat tussen betrokkene en dit minderjarig kind. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde oogproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 05/05/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn

gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zou door de bevoegde overheid onontvankelijk zijn verklaard op 5 mei 2023 (volgens de motieven in de bestreden beslissing). Deze beslissing werd nog niet betekend aan verzoeker. Verzoeker heeft evenwel de mogelijkheid om tegen deze beslissing een beroep tot schorsing en nietigverklaring in te dienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op 23 augustus 1992 te Benin City (Guabadia Lane). Verzoeker verbleef bij zijn vader, moeder broer en zus in Benin City. Verzoeker was werkzaam in Nigeria als haarstylist. Verzoeker diende Nigeria te verlaten op 7 juli 2015. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar Nigeria en verloor hij derhalve de binding met zijn land van herkomst. Hij reisde via verschillende landen naar Europa toe. Verzoeker kwam in Italië toe en diende op 6 april 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Zijn verzoek werd echter afgewezen. Hierop reisde hij verder naar Duitsland toe. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 13 januari 2017. Verzoeker reisde vervolgens naar Frankrijk toe en diende op 3 november 2017 aldaar een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker werd echter geconfronteerd met een Dublinprocedure en diende terug te keren naar Italië. Hij verbleef aldaar gedurende een periode van een jaar. Verzoeker kwam vervolgens naar België toe op 20 februari 2020. Verzoeker verblijft sindsdien in België. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft

rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, in het bijzonder met de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie hieronder).

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

4. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat er geen elementen zouden zijn die het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden verhinderen. Verzoeker betwist deze gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing, op basis van de vermelde motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker verbleef bij zijn vader, moeder broer en zus in Benin City. Verzoeker was werkzaam in Nigeria als haarstylist. Verzoeker diende Nigeria te verlaten op 7 juli 2015. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar Nigeria en verloor hij derhalve de binding met zijn land van herkomst. Hij reisde via verschillende landen naar Europa toe. Verzoeker kwam in Italië toe en diende op 6 april 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Zijn verzoek werd echter afgewezen. Hierop reisde hij verder naar Duitsland toe. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 13 januari 2017. Verzoeker reisde vervolgens naar Frankrijk toe en diende op 3 november 2017 aldaar een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker werd echter geconfronteerd met een Dublinprocedure en diende terug te keren naar Italië. Hij verbleef aldaar gedurende een periode van een jaar. Verzoeker kwam vervolgens naar België toe op 20 februari 2020. Verzoeker verblijft sindsdien in België. Niettemin kan in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de gemachtigde hiermee op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. Dat verzoeker gedurende een periode van meer dan 3 jaar onafgebroken in België verblijft en hij geen binding meer heeft met Nigeria sinds een periode van bijna 8 jaar, komt niet ter sprake in de gemaakte beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel. Nochtans heeft dit als gevolg dat verzoeker terecht zou komen in een voor hem ondertussen onbekend (veranderd) land, waarmee hij geen binding meer heeft. Hij heeft geen huisvesting, inkomen of medische zorgen. Verzoeker beschikt actueel zelfs niet over een geldige verblijfstitel voor Nigeria. In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming evenwel worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land, hetgeen in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Door verzoeker werd op zijn langdurig verblijf in België, de door hem opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Nigeria gewezen in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er zou, volgens de motieven in de bestreden beslissing, op 5 mei 2023 een beslissing zin genomen over deze aanvraag waarbij deze onontvankelijk werd verklaard. Dit betreft echter een aparte beslissing, op basis van eigen wettelijke bepalingen. Deze beslissing werd niet betekend aan verzoeker, waardoor verzoeker de motieven tot afwijzing van de aanvraag ook niet kan kennen, terwijl de gemachtigde zich hierop wel baseert in de bestreden beslissing. De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden. Met de bestreden beslissing wordt bovendien een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu “buitengewone omstandigheden” voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). De

bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Nigeria na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: (...). Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan. Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen. De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven). De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf). Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt. Dit is echter niet gebeurd. De gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing, dewelke zich ertoe beperkt te verwijzen naar een loutere "tijdelijke scheiding" om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit Nigeria, miskent dan ook het langdurig verblijf van verzoeker in België, de door haar opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Nigeria. De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dringt zich op."

2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 september 2021 een beslissing nam tot weigering van het verzoek om internationale bescherming. Tevens wordt benadrukt dat de Raad het beroep tegen die beslissing heeft verworpen bij arrest nr. 268

863 van 23 februari 2022. Er wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker is niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker betwist dit motief niet.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene diende een aanvraag tot postnatale erkenning van een kind in bij de gemeente. Betrokkene heeft de DVZ echter niet op de hoogte gebracht van een mogelijke erkenning. Het is dus aannemelijk dat betrokkene geen in België of in de andere lidstaten verblijvende minderjarige kinderen heeft.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde bij DVZ geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Betrokkene diende bij de gemeente een aanvraag tot postnatale erkenning van een minderjarig kind in. We wijzen er echter op dat betrokkene niet samenwonend is met dit kind. Bijgevolg is het ook niet aannemelijk dat er een gezinsleven bestaat tussen betrokkene en dit minderjarig kind. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde oogproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 5 mei 2023 ook een beslissing werd genomen omtrent de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat er daarin geoordeeld werd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad benadrukt dat de loutere indiening van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cfr. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat hij hier beschermenswaardige relaties heeft opgebouwd. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf en verzoeker toont geen positieve verplichting voor de Belgische staat aan om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te ontwikkelen en al evenmin om te handhaven. In dat opzicht kan ook enkel worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift met geen woord rept over de prenatale erkenningsprocedure die opgestart werd op 2 augustus 2022. Verzoeker vermeldt niet dat hij hier een kind zou hebben. Het feit dat verzoeker als haarstylist heeft gewerkt in Nigeria, dat hij bij zijn vader, moeder, broer en zus verbleven heeft in Benin City, en dat hij sedert 2015 niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, toont niet aan dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat eenzelfde bescherming van het gezins- en familieleven als artikel 8 EVRM beoogt, evenmin. Verzoeker toont tot slot ook niet aan dat hij geen verblijfsrecht zou hebben in Nigeria,

of geen verblijfstitel zou krijgen, aangezien hij de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Zijn bewering dienaangaande is ongeloofwaardig.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC